

Sprawa C-404/06

Quelle AG

przeciwko

**Bundesverband der Verbraucherzentralen
und Verbraucherverbände**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Bundesgerichtshof)

Ochrona konsumentów — Dyrektywa 1999/44/WE — Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związane z tym gwarancje — Prawo sprzedawcy żądania od konsumenta wynagrodzenia za używanie towaru w razie wymiany towaru niezgodnego z umową — Bezpłatność używania towaru niezgodnego z umową

Opinia rzecznika generalnego V. Trstenjak przedstawiona w dniu 15 listopada
2007 r. I - 2688
Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 kwietnia 2008 r. I - 2713

Streszczenie wyroku

1. *Pytania prejudycjalne — Właściwość Trybunału — Granice (art. 234 WE)*

2. *Zbliżanie ustawodawstw — Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związane z tym gwarancje — Dyrektywa 1999/44*
(*dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/44, art. 3*)

1. W ramach postępowania, o którym mowa w art. 234 WE, opartego na całkowitym rozdziale zadań sądów krajowych i Trybunału, jedynie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za przyszły wyrok, należy — przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy — zarówno ocena, czy do wydania wyroku jest mu niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak i ocena znaczenia pytań, które zadaje Trybunałowi. W konsekwencji, jeśli postawione pytania dotyczą wykładni prawa wspólnotowego, Trybunał jest co do zasady zobowiązany do wydania orzeczenia.

W tym kontekście niepewność co do możliwości interpretowania przez sąd krajowy, w następstwie odpowiedzi udzielonej przez Trybunał na pytanie prejudycjalne dotyczące interpretacji dyrektywy, przepisów prawa krajowego z poszanowaniem zasad sformułowanych przez Trybunał i w świetle tej odpowiedzi, nie może mieć wpływu na ciężący na Trybunale obowiązek orzeczenia w przedmiocie zadanego pytania. Inne rozwiązanie byłoby bowiem niezgodne z samym celem kompetencji przyznanych Trybunałowi w art. 234 WE, które służą co do zasady zagwarantowaniu jednolitego stosowania prawa wspólnotowego przez sądy krajowe.

Odmowa wydania orzeczenia w przedmiocie pytania prejudycjalnego postawionego przez sąd krajowy jest możliwa jedynie wtedy, gdy wnioskowana wykładnia prawa wspólnotowego w sposób oczywisty nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu przed sądem krajowym, gdy problem ma charakter hipotetyczny, lub gdy Trybunał nie posiada wystarczającej wiedzy na temat okoliczności faktycznych i prawnych, aby odpowiedzieć na postawione mu pytania w użyteczny sposób.

(por. pkt 19–22)

2. Artykuł 3 dyrektywy 1999/44 w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji musi być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych

pozwalających sprzedawcy, który sprzedał towar konsumpcyjny dotknięty wadą w postaci niezgodności z umową, na żądanie od konsumenta wynagrodzenia za używanie towaru niezgodnego z umową do czasu jego wymiany na nowy.

Z brzmienia dyrektywy, jak i z odpowiednich prac przygotowawczych wynika zatem, że prawodawca wspólnotowy zamierzał uczynić z nieodpłatności doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez sprzedawcę istotny element ochrony zagwarantowanej konsumentowi w tej dyrektywie. Ciążący na sprzedawcy obowiązek nieodpłatnego doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową, czy to w formie naprawy, czy wymiany towaru,

ma na celu ochronę konsumenta przed ryzykiem obciążeń finansowych, które to ryzyko, w braku tego rodzaju ochrony mogłoby zniechęcić go do korzystania z przysługujących mu praw. Ta gwarancja nieodpłatności, pożądana przez prawodawcę wspólnotowego, prowadzi do wykluczenia wszelkich roszczeń finansowych sprzedawcy w ramach wykonywania przez niego obowiązku doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową. Ponadto nieodpłatność doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez sprzedawcę odpowiada celowi dyrektywy, którym jest zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

(por. pkt 33, 34, 36, 43; sentencja)